

BALOGH ISTVÁN

MAGAM EMBERSÉGE

*Színes üvegen át nézem az eget,
fények törése sikít az űrön,
életem nyíllal sebezve űzöm,
s mindenki csodál engemet.*

*Szertebomlik a szivárvány lassan,
tavaszi nap kése hasítja ketté,
tüzes nyugattá, dobbantó keletté,
s én újra csak köztük maradtam.*

*A fény is menekül tőlem, csodál,
mintha ember lenne, fegyvere szó,
sötétség-világban csöndes lobogó.
Színtelen, a szél se fújja már.*

*Üvegszemem szűrős szilánkokra mállott,
csak fénylik, s nem látszik az ég,
talán melegít, talán süt a nap még,
mint itt tán, a világ olyan már ott,*

*s fenn az Úr ül megmerevedetten,
körötte jégből angyalok,
imájuk halk szóval én vagyok,
tisztítótűzben nevetve sül lelkem.*